

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1938

GOD. XXIII. BROJ 4

G. 7.

»GOSPINA KRUNICA", glasnik štovatelja presv. Krunice izlazi početkom svakog mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 15.—, dobrovoljna Din 20.—, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — Izdavač: dominikanska naklada »Istina«. — ADRESA Uredništva, odnosno Uprave: »Gospina Krunica«, Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalju pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

TRAVANJ 1938 APRIL

Opći kalendar			Dominikansko-kruničarski kalendar	
P	1	Hugo biskup †	1	Rane sv. Katarine Sijenske
S	2	Franjo Paulski †	2	
N	3	**5. Korizm. Gluha,** Rik.	3	**I. Nedjelja mjeseca**[1])
P	4	Izidor †	4	
U	5	Vincencije Fer. prizn. †	5	Sv. **Vinko Fererski, Isp. (1419.)**[2])
S	6	Siksto, Celestin p. †	6	
Č	7	Albert br., Cirijak †	7	
P	8	7 žal. BDM, Dioniz. †	8	
S	9	Marija Misir., Prohor †	9	Bl. Antun Pavoni. Muč. (1374.)
N	10	**6. Korizm. Cvjetna,** Ezek.	10	II. Nedj. mj.[3]) Bl. Antun Nejrot. (1470.)
P	11	Leon I. papa †	11	
U	12	Julije papa †	12	Bl. Margarita iz Kastela. Djev. (1320.)
S	13	Hermenegild m., Dada †	13	Bl. Petar Gonzales. Isp. (1419.)
Č	14	Veliki četvrtak †	14	
P	15	Veliki petak, Anast.	15	
S	16	Vel subota, Bern s. †	16	
N	17	**Uskrs,** Rudolf muč.	17	**III. Nedj. mj. Uskrs**[4]) Bl. Klara G. (1449.)
P	18	Uskrsni ponedjeljak	18	
U	19	Krescencij	19	
S	20	Sulpicije, Agneza	20	
Č	21	81 Anselmo, Simeon	21	
P	22	Soter i Kajo	22	Bl. Bartolomej Červeri. Muč. (1476.)
S	23	Juraj m., Vojtjeh b.	23	
N	24	**Bijela,** Fidelis muč.	24	**Zadnja nedjelja mjeseca**[5])
P	25	Marko evanđelist	25	
U	26	Kleto i Marcelin	26	Bl. Dominik i Grgur. Isp. (1290.)
S	27	Hozana Kotor., Petar K.	27	Bl. Hozana Kotorka. Djev. (1565.)
Č	28	Pavao od Križa; Živko	28	Bl. Ljudevit Marija Grignion. Isp. (1716.)
P	29	Petar muč. (Tvrtko)	29	**Sv. Petar iz Verone. Muč. (1252.)**[2])
S	30	Katarina Sij. dj., Sofija	30	**Sv. Katarina Sijenska. Djev. (1380.)**[2])

1) Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju i pohode oltar Bratovštine.

2) Potpuni oprost za Treći Red i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

3) Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova.

4) Potpuni oprost za članove Žive Krunice. Također potpuni oprost za Treći Red, za članove Bratovštine presv. Krunice i Imena Isusova, te za sve vjernike ako pohode dominikansku crkvu.

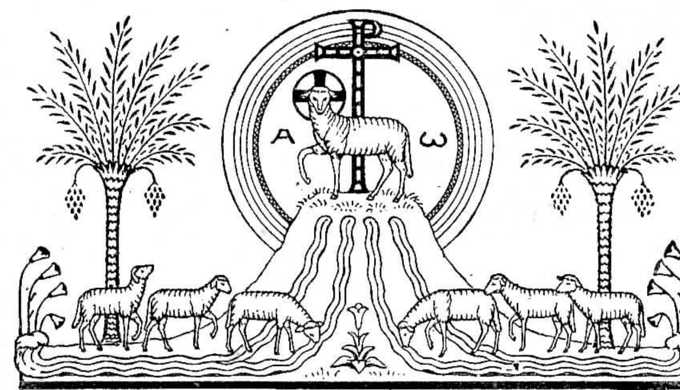
5) Potpuni oprost za sve, ako redovito mole u društvu s drugim triput redomično po jedan dio presv. Krunice.

GOSPINA KRUNICA

GOD. I. ZAGREB, TRAVANJ 1938. BROJ 4.

BLAGDAN KRISTOVE POBJEDE

Jest, Uskrs je u prvom redu dan pobjede. Isusove pobjede! I to dakako duhovne pobjede. Jer za tjelesnu, fizičku pobjedu Isus ne mari. To nam tako očito dokazuje čitav njegov život. Na mnogim mjestima Svetog Pisma čitamo riječi, kojima je Isus više ili manje jasno govorio o tome, kako on svu snagu i značenje svoga nauka i svoga poslanja temelji ne na sili tijela nego na sili duha. Dapače dopustio je da i on sam bude žrtvom tjelesne, fizičke sile. A to je svakako mogao zapriječiti da je htio. Mogao je i čudom, a i običnim ljudskim putem,

Pomirbeni triumf Uskrsne Žrtve

usprotiviti se sili tjelesnoj, samo da je htio. No on je čak i otklonio izričito takovu pomoć u osudnom času svoje muke, kad je Petru, koji je bio trgnuo mač, da brani svoga Učitelja, rekao: »Vrati svoj mač u korice njegove; jer svi koji se mača hvataju, od mača će i poginuti« (Mat. 26, 52).

Uskrs je dakle nosilac takve pobjede. Duhovne pobjede! Ali je zato takva Isusova pobjeda odlučna, definitivna. Ona je najjači i najsjajniji pečat na cijelom velikom djelu Isusova nauka i života. Neprijatelji Isusovi bili bi slavlje slavili, da se nije ispunila riječ Isusova, kojom je najavio svoje uskrsnuće a oni su se uostalom toga tako bojali. Negdje u njihovoj potsvijesti kao da je uvijek tinjao taj strah. Radi toga straha su i postavili stražu na grob, da bilo u kojem času spriječe, ako bi se zbilo nešto što nije u skladu s njihovim nakanama i željama.

Nešto što bi im moglo ugled umanjiti, povjerenje pokolebati. Pak su zato konačno i bili u takvoj zbunjenosti, kad je taj njima toliko mrski Nazarenac uskrsnuo, da su čak i vojnike čuvare potkupili, neka lažu i zaniječu, da nije on sam uskrsnuo, već da su učenici njegovo tijelo oteli iz groba i samo razglasili da je on uskrsnuo.

Ali prema duhovnoj sili Božjoj svaka zemaljska i ljudska sila nemoćna je. Sjaj Kristove uskrsne pobjede bio je tako silan, da je cijela kršćanska zajednica u Jerusalemu jednoglasno i zanosno klicala: »Uskrsnuo je Gospodin uistinu!« A taj glas prihvatile su ostale zajednice kršćana, kako se je mlado kršćanstvo širilo po cijelom svijetu, da se nastavi od jednog do drugog koljena, od naroda do naroda, te da neoslabljen dopre sve do nas. Uvijek mlad, uvijek svjež, uvijek radostan...

U sjeni uskrsnog slavlja i u jeci blage uskrsne vijesti čitavo kršćanstvo dobilo je svoje najdublje priznanje i svoje najrječitije opravdanje. Ova Kristova pobjeda uvjerava sve, da je Isus Bog, i da jednako božanski korijen i početak ima također Isusova vjera, Isusovo Evanđelje, Isusovi sakramenti, Isusova Crkva, i sve ono što je s time u vezi i što se na tome temelji.

Pa kad je toliki učinak Kristova uskrsnuća u cijelom kršćanstvu kao cjelini, poradimo, da to ono bude također u životu svih nas kao pojedinaca. A uostalom to i jest onaj osnovni uzrok Isusova uskrsnuća, kao što je bio i Isusove Muke. Kao što je bio mučen da mi nađemo opravdanje, tako je i uskrsnuo da mi nađemo život. Njegova smrt mora da bude smrt naših grijeha, a njegovo uskrsnuće treba da bude i naše svagdanje podizanje iz grijeha, iz nemilosti Božje, u kraljevstvo Božje ljubavi i Božjeg posinovljenja. U ovom uskrsnom vremenu treba koa ni u jednom drugom godišnjem vremenu da težimo prema višemu, prema boljemu. Treba da budemo idealisti u najljepšem značenju te riječi. U ušima, a nadasve u duši nek nam trajno ječe riječi apostola Pavla, koje tako odlično pristaju danu uskrsnog slavlja: »T r a ž i t e, o s j e ć a j t e š t o j e g o r e, a n e š t o j e n a z e m l j i«. (Kolos. 3, 1—2.) Jer tome je uostalom bio upravljen sav naš korizmeni način života. Četrdeset smo dana provodili u pokori, postu i molitvi, da budemo što bolje pripravljeni na Uskrs. Da budemo što bolji, što krepośniji. Da budemo što lakši za let prema visinama...

I zato, kad u uskrsnim danima nastojimo da sve više sebe usposobljuje za tako visoke i velike ciljeve, mi se ujedno upriličujemo božanskom Janjetu, koje je htjelo, da u njegovoj muci, u njegovoj krvi svi mi postanemo djeca božanskog pomirenja i baštinici onih neprocjenih dobara, koje nam je ovo neokaljano Janje svojim patnjama postiglo.

L.

MOJ MALI PSALTIR

(Ad Laudes)

2. PSALAM DJETETA, KOJE JE NAŠLO SREĆU

Slava Ti za onaj čas, kad se na raskršću života rukovah s Tobom
I na svome dlanu osjetih toplinu Tvojeg poziva,
Premda sam znao, da su Ti u rukama oštri čavli,
Jer je ljepota Tvoja nezamjenjiva.

Slava Ti za veselje života, kojim si me ogrnuo
I za tajnu radosti, koju si mi otkrio:
Jer su mi besnene noći govorile o Tvome bdijenju nada mnom,
I ognjicom užareni dani o Tvojoj ljubavi za mnom;
Vruće me je čelo sjećalo trnja,
Koje se je u Muci na Tvome upalilo;
A kad sam u krevet bespomoćan pao
Sjetio sam se, kako si pod križem padao.
I sretan sam što Te nijesam na putu ostavio,
Jer je ljepota Tvoja nezamjenjiva.

Slava Ti, što sam čitav svoj život stupao u stihu
I svoje dane snimio u knjigu pjesama,
Makar te slike bile jednake golgotskim križevima,
Jer je ljepota Tvoja nezamjenjiva.

Slava Ti za bjelinu Kruha, kojom si ukrasio moje ruke,
Za svečani pluvijat na mojim drhtavim leđima,
Za sve što je bilo,
Za sve što će doći,
Samo Te molim, da me iz ruku ne ispustiš,
Jer je ljepota Tvoja nezamjenjiva.

Rajmund Kupareo O. P.

»Kad je dakle klonula i ohladnjela ljubav mnogih, zašto se ne bi ovi svi raspalili na nove osjećaje ljubavi, ako bi se, sa tugom u srcu, razmatrala muka i smrt našega otkupljenja zajedno sa tjeskobama njegove žalosne Majke, prema običaju uvedenom kod Krunice. Iz ove pak božanske ljubavi zaista nije moguće da ne bi nastala još toplija ljubav prema bližnjima, ako bi se pomno promatralo koliko je napora i bolova pretrpio Krist Gospodin da bi se svi na novo uvrstili u izgubljenu baštinu djece Božje.«

(Pio XI. u enciklici o presv. Krunici »Ingravescentibus malis« od 29. IX. 1937.)

SV. JULIJE PAPA

(Blagdan 12. travnja)

Crkva Kristova, koja je ediktom cara Konstantina početkom 4. vijeka dobila napokon slobodu ispovijedanja vjere i vršenja vjerskih obreda, nije ipak s time dobila potpuni mir. Naskoro počeše da se javljaju krive nauke, koje su htjele da pokvare sveti i nepomućeni zaklad Kristova nauka, kojemu je oduvijek bila vjerna čuvarica Rimska Crkva, zakonita nasljednica Petrova prvenstva. Među krivim naukama, koje se pojaviše, najveću je uzbunu podiglo arijsko krivovjerje, koje je nijekalo božanstvo Isusa Krista. No tu su upravo rimske pape, kao nasljednici sv. Petra, pokazali svoju ljubav, odlučnost, a ujedno razboritost kako bi nenatrunjenu u srcima vjernika sačuvali pravu kršćansku nauku, a kako bi ujedno sa krivog puta vratili sve one, koji su se njime bili uputili. U ovo vrijeme veoma je znamenit i čuven papa Julije I, koji je toliko imao da se bori napose protiv arijanskih biskupa, a ujedno se je tako odlučno zalagao za glasovitog i svetog aleksandrijskog biskupa Atanacija. Promotrit ćemo zato malo njegovo djelovanje, njegove borbe, ali njegove uspjehe.

Malo mjeseci iza uzlaska pape Julija na Petrovu Stolicu umre veliki kršćanski car Konstantin. Julije naime postane papom 6. veljače god. 337. Krivovjerje arijansko bilo je međutim doista doživjelo više neuspjeha i poraza, napose iza jadne smrti njegova začetnika Arija, a dakako još više već osudom sveopćeg sabora u Niceji god. 325. Međutim pristalica te nauke bilo je ipak i dalje. A napose su oni počeli da jačaju smrću cara Konstantina, iza kojega je došao na upravu istočnog rimskog carstva car Konstancije. Ovaj je naime bio naklon novoj herezi, te su dakako time dobili mnogo srčanosti i u vanjskom nastupanju oni, koji su dosada većinom skriveno pristajali uz tu herezu.

Već je rečeno, da je veliki branilac pravog kršćanskog učenja o božanstvu Kristovu bio aleksandrijski biskup Atanazije. Njega napose uzeše kao nišan arijanski biskupi, a najviše Euzebije iz Nikomedije, koji se je smatrao nasljednikom Arijevim u krivom učenju, te koji si je ujedno bio prisvojio naslov carigradskog patriarhe, otjeravši tamošnjeg zakonitog pastira Pavla. I malo poslije nego što Julije uziđe na Petrovu stolicu, pošlje mu Euzebije jedno odaslanstvo, koje je imalo da papu uvjeri o krivici Atanazija i da ujedno svakakve klevete saspe na njegov život. Nadali su se Euzebije i njegovi poslanici, da papa Julije ne će biti upućen u pitanje i da će nasjesti njihovim lažima. Ali se u računu prevariše. Atanazije sazna za njihove osnove te i on brže bolje posla svoje izaslanike papi da ga s njegove strane o svemu izvijeste.

Ne malo se začudiše izdajnici Euzebijevi: Makarije, Martirije i Hezihije, kad iza dolaska u Rim ugledaše tamo ljude Atanasijeve, koji u Rim prispješe prije njih. Toliko je to djelovalo na Makarija, da

je iz straha pred istinom tajno noću iz Rima pobjegao. A njegova dva druga htjedoše ipak doći pred papu Julija. Time su ipak dali dokaza o ugledu i prvenstvu rimske Stolice. Papa Julije je odlučno pristao uz Atanazija, poslije nego je ispitao razloge koje su jedni i drugi naveli. Euzebijevi izaslanici zatražiše da se sazove sabor, na kojemu bi se stvar ponovno uzela u pretres. Papa Julije, da i tome pokaže svoju ljubav prema istini, prista na to, no kad ih je papa pozvao na sabor u Rim, ne htjedoše tamo doći, kojekako se opravdajući, a međutim svrgoše Atanasija sa aleksandrijske biskupske stolice te na njegovo mjesto postaviše Gregorija iz Kapadocije.

Poslije dugog uzaludnog čekanja izaslanika Euzebijevih i ostalih arijanskih biskupa, bude napokon u Rimu održan sabor, na koji dođe

Susret pape Julija sa sv. Atanazijem

i Atanazije. Tu bude javno pohvaljena njegova odlučnost u obrani vjere te on skupa s nekojim drugim progonjenim biskupima bude opet uspostavljen na svoju biskupsku stolicu.

Poslanica, koju je god. 341. pisao papa Julije Euzebijevim pristašama važan je dokaz za prvenstvo Petrove stolice, a ujedno ona govori o revnosti, razboritosti i blagosti pape Julija. Među ostalim on tu govori i ovo: »Čitao sam pismo koje su mi donijeli moji svećenici Elpidije i Filoksen, i čudim se da, dok sam ja vama pisao ljubezno i u iskrenosti srca, vi mi odgovoriste silovito i na način kako ne dolikuje ... Kad sam ja to pismo mojim ljudima čitao, uvjeravam vas, da su svi oni jedva mogli vjerovati, da ste vi to mogli pisati«.

No ništa nije moglo krivovjernike svratiti s njihovog krivog puta. Ni to, što je papa sporazumno s carem Konstancijem II dao sazvati sabor god. 343 u Sardici (današnjoj Sofiji). Na taj sabor poslije dugog nagovaranja dođoše napokon pristaše Euzebija, ali u zadnji čas ne htjedoše pristupiti vijećanjima. No u prisutnosti lijepog broja istočnih biskupa, konačno budu ipak doneseni zaključci, kojima se je još jednom osudila krivnja arijanaca, a priznala svečano nevinost Atanazija i ostalih vjernih biskupa. A međutim su već bili otišli iz Sardike arijanski biskupi te se sakupiše na nekakav lažni sabor u Filipolju u Traciji, gdje doniješe neke smiješne odluke, a uz ostalo baciše izopćenje i na sv. Atanazija i na papu Julija.

Prije povratka u svoju Aleksandriju, Atanazije je zaželio da još jednom vidi Rim i papu Julija. Veliko je veselje obuzelo također papu kad je u svojoj sredini ugledao junačkog branitelja vjere i prvenstva rimske stolice. A kad se je Anastazije imao od njega napokon rastati, odigrao se je među njima divan prizor iskrenog prijateljstva i nezaboravnog kršćanskog bratstva.

No osim ove borbe s arijancima, papa Julije je u kršćanskoj starini poznat još s drugih djela. Njegova je zasluga da crkvene osobe nijesu bile dužne da dolaze pred svjetovne sudove, nego da su im sudili jedino crkveni sudovi. To je jedna važna odluka koja je i kasnije ostala na veliku korist Crkve i na ugled svećenstva. On je također odredio da se Božić svetkuje u čitavoj crkvi 25. prosinca, dok se je do toga doba obično taj blagdan spajao s blagdanom Bogojavljenja, a napose je još poznat sa svoga staranja oko ukrasa crkava. Osim naime što je podigao nekoje svete spomenike, on je također mnoge crkve uresio svetim slikama. A također je otvorio tri kršćanska groblja ili katakombe.

Papa Julije preminu pun zasluga 12. travnja god. 352. Tijelo mu bude pokopano najprije u bazilici, koju je on sam podigao na groblju sv. Kalepodija, a kasnije prevezeno u crkvu sv. Marije preko Tibera, gdje pod glavnim oltarom počiva i danas. **S. L.**

KRISTU

Dok zvijezde sjajne nebo krase
I zlate svemir taj cijeli —
Duša moja slatke šalje ti glase:
Ljubim Te, Ljiljane čisti, bijeli!

Dok vani povjetarac vlada —
Čežnja tajna za Tobom me mori,
K Tebi misao vodi me tada,
Dok sve mi od milja gori . . .

Te po šušnju povjetarca blaga
I zvijezdama noći mirisne, čiste
Ljubav Ti šaljem sa svog praga,
Kralju vjekovâ, Isuse Kriste!

IVO BANKO

PRAVI SLUGA VJEČNE MUDROSTI

(Svršetak)

Bog je obilno obdario bl. Henrika viđenjima. Sjećanja na ta viđenja brižno je on čuvao u svojoj duši, onako kao što posuda čuva ugodni miomiris, da se njegov miloduh ne raspline.

Svladavši pokorom svoju živu narav, ojačan mnogim viđenjima i Božjim prosvjetljenjima, posveti Henrik sve vrijeme nutarnjem razmatranju, i upravo strastveno zavoli Vječnu Mudrost. Ona mu se prikazivala u daljini uzdignuta na stupu oblaka i na prijestolu od slonove kosti, s veličanstvom sjajnijim nego što je jutro, blistavijim nego sunce; njezina je kruna vječnost: njezin veo i haljina — sreća; njezin govor — slatkoća, a njezini poljupci — obilje i posjedovanje svakog dobra. Bl. Henrik je nazivao Vječnu Mudrost svojom zaručnicom. Jednom ga je đavao napastovao govoreći: »Što činiš i što misliš, moj Henriče? Kakva laž, kad hoćeš ljubiti ono što ne poznaš, što nisi nikad vidio! Uostalom, kako ćeš ti moći ikada zadobiti prijateljstvo Vječne Mudrosti? Ovo što ona nalaže zar nije to preteško za tvoju mladost? Da je ona iskrena prijateljica koja ti dopušta da misliš na sebe i na svoje dobro, ti bi mogao opravdati svoju ljubav. Ali zar ne će ona da njezini ljubimci budu neprijatelji sami sebe, kad se lišavaju i sna i hrane i vina i odmora i radosti?« No Vječna Mudrost ovako odgovori preko svoga sluge bl. Henrika na ovaj napadaj: »Koji je to zaručnik koji ne bi trpio? Zar nije zakon ljubavi da se onaj koji hoće ljubiti podlaže patnji i bolu? Ljubiti je većinom mučeništvo, i zar nije dostojno podnositi težinu ovog mučeništva misleći na prijateljicu, zaručnicu, tako plemenitu, slavnu i božansku?« — »S takovom zaručnicom, govori Bog bl. Henriku, zadiviću narode; svi će me častiti, mladost i starost; ime će mi postati besmrtno.« Međutim, Henrikova duša postajala je sve punija posuda uzvišenih istina, dok je njegovo srce izgaralo u plamenu ljubavi. Jednom, osjetivši življi žar ljubavi našeg Spasitelja, povuče se u svoju sobicu, da tu provede cijeli dan u razmatranju o njegovom ljubljenom Spasitelju. »Oh, govorio je, kad bih mogao, nježni Isuse, zamisliti jedan znak ljubavi, koji bi bio vječni pečat uzajamnosti naših osjećaja, i dokaz nebu i zemlji da sam ja u Tebi, a Ti u meni!« Najednom, u zanosu, otkrije grudi i uzevši bodež reče Bogu: »Svemogući Gospode, podaj mi snagu da izvršim ono što želim — Tebe utisnuti na svoje srce«. Dok je to govorio bodežem ureže na prsa slova Imena Isusova. Krv curi po tijelu, bol je jak, ali njegova je ljubav jača: ne osjeća. Dođe pred križ i baci se pred njega govoreći: »O jedina ljubavi moga srca i moje duše! O moj Isuse! Gledaj, eto, žar moje ljubavi prema Tebi! Ja sam te utisnuo u svoje meso, ali nisam zadovoljan, htio bih poći dalje, i doći do središta svog srca; ne mogu, ali usliši mi molbu; nadomjesti Ti što manjka, jer Ti možeš. Ureži svoje Ime na dno mojeg srcea, i to vječnim slovima, koja neće ništa moći izbrisati i uništiti u meni.«

Kolikogod se bl. Henrik isticao mudrošću, krepošću, toliko je bio glasovit kao daroviti propovjednik. Njegove su nebeske riječi vladale srcima tako da su iz njih iskorjenile ljubav za zemaljskim i prolaznim. Također su stvarale prave uzore katolika od onih koji su bili prije okaljani svakakovim grijesima.

Bl. Henrik vraćao se iz Flandrije u Njemačku, i preplovivši rijeku Rajnu dospije u gustu šumu. Opazi mladu ženu s čovjekom. Protrne od

straha, jer je znao da je ova šuma puna razbojnika. Međutim žena mu se približi te mu rekne: »Moj oče, ja vas poznam, zaklinjem vas žarom kojim spasavate duše da biste me ispovjedili.« Blaženik odmah pristane, ali još je neprestano drhtao. Ispovijeđena žena pođe k svome mužu, i objasni mu da je taj redovnik svetac, te da oni koji se ispovjede kod njega srećno umiru. Na to razbojnik zamoli bl. Henrika da i njega ispovjedi. Obojica pođu na ivicu šume kraj obale Rajne, i tu razbojnik očitova svoje grijehe; kako je ubijao, robio i bacao lješine u rijeku. Svršivši svoju ispovijed, prestraši toliko Henrika da je ovaj pao na zemlju, preporučio se Bogu i uvijek gledao razbojnikov mač. No, razbojnik se pokaje od svojih grijeha. Bio je dirnut Henrikovim riječima. I ne samo da ga nije ubio, nego ga odvede do drugog kraja šume ne učinivši mu nikakvo zlo. Henrik je u jednom viđenju vidio razbojnikovu dušu spašenom.

Posjetivši bl. Henrik jednog čovjeka, koji se nije ispovjedio 18 godina, uspije da ga ispovjedi i skloni na savršeno pokajanje.

U jednom gradu mnogo se uglednih žena podalo razvratnosti, ali čuvši one za bl. Henrika, po Božjem nadahnuću, pođu k njemu. Bl. Henrik, premda je znao da će mu narod ocrniti poštenje, propovijedao je ovim propalim dušama, i radio za njihov spas. U radu je napokon i uspio.

Ovakvim je radom oko spasavanja duša bl. Henrik bio mnogo puta osramoćen te u smrtnoj pogibli. Ali on je uvijek ostao miran i zahvalan Bogu »jer onima koji ljube Boga sve zajedno pomaže na dobro« (Rim. VIII, 28).

Iza kako je kroz toliko godina služio Bogu i Crkvi, potvrdi Bog njegovu svetost čudesima: naspori se vino u jednoj gostioni; blještavo svijetlo osvijetli mu lice u vrijeme propovijedi, ozdraviše mnogi bolesnici na njegovu molitvu.

Pripravljao se bl. Henrik na rastanak s ovim životom groznom i neobičnom pokorom. Ozloglašeni, prezreni, izgrđeni, osramoćeni Henrik, ali ujedno svetac, duboki mistik, najveći propovjednik, »otac nesretnika« i »Ljubimac Vječne Mudrosti« završi svoj život usred iskrenog i gorkog kajanja, i umre u samostanu u Ulmu u Njemačkoj 25 siječnja 1365. Poslije njegove smrti Bog je potvrdio slavu i sreću svog Ljubimca mnogim čudesima. Papa Grgur XVI svečano ga proglasi blaženim.

Fra Silvije Beuc.

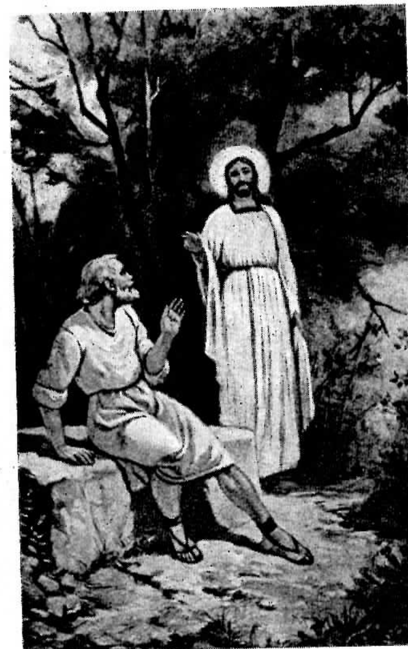
»Uza sve to, Časna Braćo, ma da su tolika zla na pomolu i ma da za ubuduće i još pred većim strepima, ne valja ipak malaksati duhom niti se odricati nade i pouzdanja kojima je osnov jedino Bog. Onaj, naime, koji je učinio da narodi i narodnosti mogu ozdraviti, bez ikakve sumnje, neće zapustiti onih kojima je svojom krvlju donio otkupljenje, neće zapustiti svoje Crkve. Ali, kao što smo već na početku opomenuli, poslužimo se najmilijom kod njega molitvom i zašttinicom Blaženom Djevicom; jer, da upotrebimo riječi Svetog Bernarda, »tako je volja onoga (Boga), koji je htio da sve imamo po Mariji.«

(Pio XI. u enciklici o presv. Krunici »Ingravescentibus malis« od 29. IX. 1937.)

SREĆNA LJUBAV

(Put moga obraćenja)

Prvi se uzroci moga obraćenja s protestantizma na katolicizam nalaze daleko u mojim najranijim godinama. Mogu reći — kod mog rođenja. Svijetlo sam ugledala u jednom ovećem švicarskom gradu kao prvo dijete jednog mješovitog braka. Moj je otac bio protestant, ali je mojoj katoličkoj majci dopustio punu slobodu u vjerskim stvarima. Samo je tražio da djeca budu protestantski krštena. Tako sam ja bila protestanski krštena. Čim sam mogla govoriti, učila me majka male katoličke molitve i koliko

Isus iza uskrsnuća ukazuje se Petru

je znala katolički me odgajala. Zato sam se veselila u prvim školskim godinama što sam mogla primati katoličku vjersku pouku s katoličkim učenicama, a to je i naš tadašnji svećenik dopuštao.

Oko 1910 g. trebalo je ono godište s kojim sam primala vjersku pouku da pristupi k prvoj sv. ispovijedi. Tada se zbude u mojem vjerskom razvoju nagla i neugodna promjena. Nadležni župnik katoličke crkve gdje smo stanovali zahtijevao je da budem uvjetno krštena prije nego me pusti k tom sakramentu. Moj se otac žestoko usprotivi. Mjesto da mirno i oprezno uvjeri mog oca, ovaj je svećenik polučio svojim nesmotrenim riječima to da od sada ni moja majka nije više išla u crkvu. Tako sam od sada dobivala čisto protestantski odgoj.

Sve do zrelije dobi imala sam većinom katoličke prijateljice koje sam često pratila k službi Božjoj — osobito k svibanjskim pobožnostima

kojima sam se vrlo veselila. A bila sam i zlovoljna što ne mogu ovo sve u crkvi kao katolikinja proživjeti. No Božji su putevi tajni. God. 1923. imala mi je donijeti početak moga obraćenja.

Tada sam upoznala mog sadašnjeg supruga koji je kao vjeran katolik bio agilni član jednog katoličkog udruženja. Nedjeljnu sv. Misu nije nikad propustio i redovito je pristupao zajedničkim sv. pričestima. Radosno i ponosno gledala sam ga kako nedjeljom ide ispred naše kuće na pjevanu sv. Misu u 8 sati. Ali me je usto bolilo, što ne smijem zajedno s njim na službu Božju. Iz našeg prijateljstva razvilo se ozbiljno poznanstvo i moj mi zaručnik reče bistro i jasno pod kojim se uvjetima možemo uzeti. Moj muž, koji je već tada zbog svojih putovanja i boravka u ino-

Isus se ukazuje velikom broju svojih učenika

zemstvu bio u mnogim stvarima gotovo i previše širokogrudan, obećao mi je da neće nikad nikakov pritisak činiti na mene u vjerskim stvarima. Samo smo se morali vjenčati u katoličkoj crkvi a i djeca da budu katolički krštena i odgojena. Ja sam na to pristala i obećala da ću se po svojim mogućnostima pobrinuti da se djeca katolički uzgoje. U listopadu 1924 vjenčao nas je tadašnji predstojnik katoličkog udruženja. Bilo je to u prošteništu Marijinom u Einsiedelnu u Švicarskoj. Riječi koje nam je svećenik tom prigodom uputio bile su snažne i lijepe.

Prve godine našeg braka proveli smo po raznim mjestima u inozemstvu, kamo je mog muža zvala dužnost. Gdje god se pružila prilika išli smo nedjeljom zajedno na sv. Misu. Kad je moj muž pošao o Uskrsu na sv. pričest, obuzela me velika tuga, što i ja ne mogu s njime k Stolu Gospodnjemu. Moj muž je održao riječ, što mi je zadao prije vjenčanja.

Nikad nije došlo među nama do bilo kakve vjerske razmirice. On je uvijek isticao da moj eventualni prelaz na katolicizam mora biti plod uvjerenja, a ne sile ili obzira na njega. On ne može tako veliku odgovornost preuzeti na sebe. Godine 1926 dade nam Bog prvog sina koji je bio kršten u katoličkoj crkvi. Ponovno smo otputovali u inozemstvo gdje smo uvijek polazili službu Božju, a muž mi je pomagao da našeg sinčića odgojimo katolički. Moj muž nije nikad pošao na počinak ili na put, a da se nismo zajednički pobožno pomolili Bogu. Ja sam se iz svoje mladosti sjećala još katoličkih molitvica, pa sam ih učila moga sina kako sam najbolje znala. Što smo dulje zajednički živjeli, to je u meni bivala sve čvršća odluka prelaza na katolicizam. Došla sam do sigurnog osvjedočenja da je katolička vjera jedina koja vodi u vječno blaženstvo.

Godina 1929 konačno mi je donijela tu sreću da zadobijem katoličku vjeru. Tada je moj muž morao na dulje vremena otputovati u Egipat, kamo sam iza nekog vremena imala i ja ići. Htjela sam da ga iznenadim i da dođem k njemu kao katolikinja. Zato sam se obratila na mjesnog župnika. Ali on je zahtijevao da primam šestmjesečnu pouku. To pak ja nisam mogla učiniti radi skorog odlaska. Otišla sam u Egipat. Tamo smo se zajedno razgovarali o toj stvari (o prelazu na katolicizam) s jednim njemačkim franjevcem kojega je moj muž poznavao. I svaki tjedan nekoliko puta je bila pouka. Nakon tri mjeseca toliko sam napredovala da sam mogla već primiti svete sakramente. Kao iskusni misijonar znao je o. Cirijak pouku tako sažeti i udesiti da je nestalo svake sumnje, a ja sam s punim uvjerenjem stupila u katoličku Crkvu.

Na svečan način bila sam uvjetno krštena početkom prosinca 1929 u sakristiji crkve sv. Josipa u Kairu. Dvije gospođe iz Švicarske bile su kume. Zatim sam se ispovjedila, a drugog dana imala sam veliku sreću — mogla sam prvi put stupiti k Stolu Gospodnjemu. Moj muž odluči da također sa mnom primi sv. pričest. I ja ne mogu opisati koju sam sreću i zadovoljstvo osjetila kad sam zajedno s mužem primila Tijelo Gospodnje. Kad je malo iza toga došao u Kairo biskup Aleksandrijski primila sam i sv. potvrdu da si kao prava katolikinja za budućnost svoju vjeru ojačam i osiguram.

Od dana svog obraćenja vjerna sam uvijek svojim dužnostima katoličke vjere i jednu posebnu utjehu nalazim u molitvi — osobito onda kad znadem da je moj muž na svom mnogom putovanju izložen pogiblima. Moj muž daje mi i u tom dobar primjer. Prije svakog putovanja zajednički se pomolimo, a prije svakog putovanja morem dademo prikazati sv. Misu. I sada, kad radi djece ne mogu s mužem putovati, sigurno znam da mi po jakosti katoličke vjere vjerno čuva ljubav, a to me ponovno potiče na novu revnost da katoličkoj vjeri ostanem vjerna do smrti.

Irma di Lena.

SV. VINKO FERERSKI

(K blagdanu Sveca 5. travnja)

Sv. Vinko, dominikanac, čiji blagdan dolazi 5. travnja, bio je veliki apostol Isusov, veliki čudotvorac, i to ne samo za grešnike da ih obrati, za bolesnike da im zdravlje povrati, nego je također moguć i da poljske prihode sačuva.

Narodu dok je vjeran Bogu i dok vjeruje u Boga i pokroviteljstvo Božjih ugodnika, Bog je sklon i dolazi mu u susret te ga čuva od svih nepogoda vremenitih, blagosiva njegova polja, vinograde i sijanice.

Evo jednog istinitog događaja koji potvrđuje mogući zagovor svetoga Vinka sa njegovim blagoslovom. U župi Z. redovito svake godine krupa (led) otukao bi jednu ili drugu ili treću stranu rodnih vinograda. Narod bi zdvajao u tim nesrećama pa bi molio župnika da obavi kakovu procesiju ili službu Božju,, da budu sačuvani zemljišni plodovi, da tako mogu svoje potrebe podmiriti, a dugove poravnati. Župnik Don N. Š. koji je češće dolazio u grad Š. gdje bi rado posjetio dominikanski samostan, sjećao se je da dominikanci imaju lijepi a mogući blagoslov sv. Vinka Ferenskoga, velikoga apostola i čudotvorca, pa zamoli ondašnjega starješinu samostana, da bi došao jedan redovnik i držao procesiju i blagoslov i sv. Misu u jedan dan za to određen i to da bude po mogućnosti po Uskrsu kad se drže poljski blagoslovi. Starješina pristane dragovoljno. Redovnik bi došao za određeni dan, a župnik bi u nedjelju najavio narodu u koji će se dan držati procesija, neka bi dan prije narod držao veliki post.

Tako je i ovaj misijonar držao i obavio tu dugu procesiju 1898. I dok sam se jednom mnogo godina kasnije ja u kući sa župnikom razgovarao reče mi: »Ovo je sedamnaest godina da se obavlja procesija pod pokroviteljstvom sv. Vinka sa njegovim blagoslovom a da nije ni jednu stranu vinograda otukla krupa (led). To ja i narod pripisujemo zagovoru sveca«.

Nego kako je u poraton doba narod opijen modernim načelima onih bezbožnika, koji se rugaju s Bogom i sa svecima te kažu: Gdje je taj Bog? Ko ga je vidio? — pa se narod odalečio i od Boga i od vjere i od crkve, prestalo je prave vjere, prestala je i procesija pa je ponovno počeo grad (led) obijati vinograde te župe. A narod videći se u nevolji počeo je ponovno tražiti. Taman na prolasku u grad Š. 1937. župljani te župe ponovno su zamolili da se obnovi stari običaj.

Je li ih na to potakao interes vjerski, ili strah ili prava pobožnost sa stalnim pouzdanjem u Boga to nije potreba ispitivati. Svakako jedno je istinito. Kad je potreba Božje pomoći, onda: pomozi Bože i svi sveti i svetice Božje; a kad je narodu dobro, kad mu povoljni vjetar puše, onda ostupi Bože i sveci Božji, netrebamo vas, nama je dobro i bez vas.

Narod morao bi se spomenuti Božjega obećanja, koje je on zadao izabranom narodu a dosljedno i nama: »Ako budete hodali u mojih zapovjedi i naredbe moje budete opsluživali i po njima djelovali, dati ću vam kišu u zgodna vremena a zemlja će dati plod svoj i stabla će se napuniti voćem. Vršidba žetve zateći će jematvu (berbu) a jemava preuzeti će sjetvu i blagovat ćete kruh svoj u sitosti i bez straha pribivati ćete u svojoj zemlji. Uništiti ću zlu zvijerad i mač ne će prići vaših granica, mirno ćete spavati i nitko vas ne će plašiti. Ja ću hoditi između vas i prebivalište moje bit će među vama i biti ću Bog vaš a vi ćete biti puk moj. Tako govori Gospodin svemogući.« (Levit. 26. 3—12.) Što vjernici mogu više tražiti?

Zabilježio misijonar **D. D.**

ZA TRNJEM

(Istinita povijest jednog zvanja)

(Nastavak)

V.

Kad se je u selu pročulo (a kako da se u selu ne pročuje?) da Ljubica kani u samostan, eto ti jada i nevolje. Nije mogla izići iz kuće a da iza sebe ne čuje podrugivanje djece, došaptavanje djevojaka, podsmijeh mladića. »Ljubica ide u samostan! — Prevarila je Nikolu! — Nije ga ni zaslužila! — Da je bila zašto bila bi se udala! — Sad ide među usidjelice i t. d.« To su bili predmeti dnevnih razgovora na prelu. Ona je za to sve znala. Osjećala je radi toga veliko poniženje, ali je to ipak nije svladalo. Ona je samo molila da čim prije svrši sve pripreme i da za uvijek ostavi selo.

Jednoga vedroga ljetnoga dana kada su seljaci odlazili na svoje njive Ljubica je u pratnji roditelja ostavila S. i otišla. Ma koliko je željno očekivala ovaj dan ipak joj je bilo teško kad su joj se male seoske kućice gubile ispred očiju. Ostavljala je kolijevku svoga djetinjstva i bilo joj je žao. Sjetila se je svega što je u tome milome seocu doživjela. Motreći tako s lađe to gnijezdo svoje prve sreće u pameti su joj se redale uspomene na dječje igre, na školu, na prvu sv. Pričest, na djevojačko društvo, na prve poglede mladića... Sve joj se je ovo učinilo sada tako blizim a osjećala je da će joj se eto udaljiti kolikogod se udalji od sela. I kad je zamakla za rtom posljednja kuća, iz njezinih očiju prokapaše u more tople suze.

Dva dana iza toga Ljubica se je našla u novome domu — u samostanu. Dosadašnja vesela, slobodna Ljubica se je imala pretvoriti u ozbiljnu djevicu. Drugačiji je naime život u kući svojih roditelja a drugačiji u zajedničkom domu gdje živi mnogo seseara i djevica zajedničkim životom. Ljubica se nije nadala onome što je našla. Nju je doduše g. župnik već bio na vrijeme upozorio na mnoge teškoće samostanskoga života ali ona ipak nije mislila da je samostanski život t o l i k o težak. Ona se je nadala da će sada otpočinuti se, kad se je uvela u tok života došla je do

zaključka da se tek sada ima početi umarati. Osobito joj je bila teška ona poznata samostanska točnost. Na nju se je bilo teško priviknuti, ali to nije bio razlog da ona oko toga ne nastoji. Ona je shvatila svoj položaj kao djevica svim marom se je dala na vlastitu izgradnju. Stavila se je potpuno u ruke svog duhovnika, koji ju je vještom riječi vodio sve boljem i savršenijem. Ali iza pol godine tako provedenog života opazi Ljubica na sestri poglavarici da je nekako sumnjivo gleda. To joj je bilo teško, stim više što je dotada poglavarica uvijek o njoj imala najbolji sud. Odakle ta promjena?

Da, Ljubica je napredovala u duhovnom životu, ali to nije bilo svakome pravo. Sestri poglavarici su s raznih strana, iz bližeg i daljeg, stizale razne obavijesti o Ljubici koje su je prikazivale potpuno drugom nego je izgledala. Radi toga je s. poglavarica zapala u teške sumnje promišljajući što da učini. Da li da vjeruje tim glasinama ili da vjeruje držanju Ljubičinom? To je bilo vrlo teško pitanje, jer kad bi uzela u obzir sve ono što je čula, odmah bi odlučila da Ljubicu otpusti, a kad bi opet vidjela da je Ljubica zaista najtočnija i najpobožnija od drugih djevica, onda joj se činilo da bi to bila teška nepravda, koju bi nanijela djevojci, koja je pretrpjela vrlo teške kušnje radi svog zvanja. Ali navale negativnih elemenata su bile tako jake, da je u poglavarici prevladao prvi osjećaj i ona je jednog dana pozvala Ljubicu preda se, i iza kratkog razgovora samo joj kazala: »Draga Ljubice, vi ste otpušteni iz samostana« ...

Kad je Ljubica čula ove tako teške riječi, teže od olova, koje su regbi proparale njezine uši, nije više znala za se. Ona se je nadala najtežem ukoru, moguće i kazni, ali ni u snu nikada nije pomislila, da će se srušiti njezini ideali, da će morati ostaviti samostan, za kojim je toliko čeznula, koji je tako bila zavolila, kao roditeljsku kuću.

Ali pomoći nije bilo. Ljubica je morala otputovati...

VI.

Skršena od boli Ljubica se je vratila kući. Kao munja pronio se o tome glas po selu. Svako se je rugao. »Eto na, govorile su žene, kad bi se sakupile na prelu ili kod pećarice, neka ih onako. Mislili su, da će im se Ljubica pogospoditi, da će postići Bog zna što, a sada ništa. Ha, ha, baš su se lijepo prevarili ... « A djeca po selu vikala: »Došla je poludrica, vratila se Ljubica ... « Za sve ovo je znala Ljubica i strpljivo je podnosila, ali joj je najteže bilo kad bi slušala oca kako se srdi. Na časove bi ga uhvatila takva srdžba, da bi stao pred nju i počeo je grditi i psovati: »Zar ti ja nisam govorio, da to nije za te ... Ko zna što si ti bila zabila u glavu ... Postati ovo, ono, pa sada drži — na sramotu si i meni i materi i sebi i cijeloj rodbini! Zar ne znaš, da cijelo selo govori o nama? Zar te ne peče savjest?« A onda bi opet okrenuo smisao i počeo: »Što si učinila? Zašto nam ne kažeš, zašto su te otpustile? Znam ja, bićeš štogod ukrala, zalagala. Tko zna što si ti radila! Ah, žalosni smo mi s tobom ... « — završio bi svako karanje i otišao u kuću. Svaka očeva riječ parala je Ljubičino srce. Ona je znala, da je on ovom nesrećom dotučen,

ali što je mogla? Da je bar znala zašto je otpuštena, bila bi mu kazala, pa više ili manje — neka bar znade. Ali, ona je znala samo to, da su je svi držali za najbolju i da nikako ne može pronaći uzroke, zašto je morala ostaviti samostan. Sva nada i utjeha bila joj je u pomisli, da je sve ovo samo teška kušnja i da će s. poglavarica uslišiti njezinu molbu koju je odmah po dolasku otpremila s gosp. župnikom, i ponovno je uzeti k sebi. A i njezina dobra mama činila je sve što je mogla da utješa svoju jedinicu. Ona je Ljubici vjerovala da nije ništa učinila, ali joj je ipak bilo teško vjerovati da bi poglavarica mogla na njezina mlada leđa svaliti tako tešku kušnju.

Najteže je bilo za prvih deseak dana. Ali kao svaki put, tako se je i ovaj put dogodilo sa svim ogovaranjima i razgovorima. Što je išlo dalje, to se je manje govorilo o Ljubici. Tako je ona pomalo počela izlaziti iz kuće (što je s početka bilo skoro isključeno) pa i raditi. I ako joj je bilo malo neobično, opet se je prihvatila poljskoga posla i radila kao i sve njezine drugarice. Otac se je smješkao i nije joj dopuštao da mnogo radi, ali se ona ipak nije htjela štedjeti, nego je radila i ponašala se, kao da se više neće vratiti u samostan. Dapače se odvažio i jedan mladić da pokuca na vrata njezina srca, ali nije uspio. Ona ga je odbila već prvog časa.

Dani su prolazili, a župnik je izmijenio par pisama sa poglavaricom samostana u X. Čudilo ga je, da iz svih njezinih pisama nije mogao nikako doznati, zašto je Ljubica otpuštena, premda je on to u svakome svome pismu zahtjevao. S. poglavarica ga je samo pitala, kako se je Ljubica ponijela prigodom svog povratka, i kako se sada ponaša. Često je zapitala i za koju potankost, a osobito ju je zanimao Ljubičin odnos prema muškarcima, što je sve davalo nade dobrom svećeniku, da će Ljubicu opet primiti. A na tome je mnogo radio, prikazujući često na tu mekanu sv. misu i često se spomenuvši Ljubice u drugim molitvama, osobito kod svetog oficija. Ljubičina mama je također žarko molila, a njezina kćerka nije nipošto za njom zaostajala, gajeći nadu la će brzo doći čas, da se povrati među mile samostanske zidine.

Nisu se navršila ni puna dva mjeseca od onog nesretnog dana, a župnik primi pismo u kome mu se javlja, da se Ljubica ponovno prima u samostan. Odmah je otišao do njezine kuće da joj javi radosnu vijest. Našao je nju i mamu pri poslu. Kad im je rekao što je novoga, od sreće nisu znale za sebe. Iza par minuta nijeme šutnje, ogrlila je Ljubica mamu i uskliknula: »Majko, opet ću poći!«

Tko ikako može neka, šaljući pretplatu, pošalje i koji dar našem glasniku. Time svatko postaje suradnikom Božje stvari.

KRALJICE PRESV. KRUNICE!

O Marijo! Ti rajska si vrata. Djevo!
Krunicom puk Tvoj odaje ti slavu.
I mi Hrvati hoćemo evo,
Da krunicom Tebi ovjenčamo glavu.

O Marijo! Ti bez grijeha si začeta bila,
S nebeskom silom začela si miloga Sina.
U štalici prostoj si njega rodila, —
Slave ga ljudi, i sva nebeska sila.

O Marijo! Ti zaštita naša na nebu!
Štiti nas. — Ti majka si naša zlata.
Slave Te anđeli i sveti na Nebu,
Ti Majka si naša, »Kraljice Hrvata!«

O Marijo! Ti zvijezda si širokog mora!
Hrvat te moli, i ne će nigda zaludu
Krunicom Te slavit. Ti rujna si zora!
Štiti i brani, moju Hrvatsku grudu.

O Marijo! Ti utočište griješnih si ljudi!
Hrvati te mole, s krunicom Tvojom u ruci.
Ti utjeho naša, Kraljica Hrvata budi;
Milostiva nama; mi grešni smo puci!

O Marijo! Ti utjeha si nevoljnih ljudi!
Hrvati te slave, kao vječni svoj zalog;
»Kraljica Hrvata« Ti i dalje nam budi,
Štiti i brani, moj Hrvatski narod!

O Marijo! Ti Kraljice presvete Krunice!
Pozdravljamo Tebe i molimo milo:
Spasi nam hrvatske zalutale dušice.
Med Hrvatima da bi Tvoje prijestolje bilo!

O Marijo! Ti Kraljica si Božanskoga mira!
Moj Hrvatski narod, toga mnogo treba;
Sva zloća ljudska, na njega se slila,
Pošalji nam mira, o Marijo, s neba!

O Marijo, Pomoćnica kršćanskih si ljudi!
I mi Hrvati, na tužnoj zemljici evo
Molimo Te: u pomoć nam budi.
»Kraljice Hrvata, naša rajska Djevo!«

O Marijo! Ti si prijestolje mudrosti!
»Predziđe kršćanstva mi smo Hrvati,
Zatri u Hrvatskoj bezvjerske ludosti;
Krista i Tebe, uvijek ćemo zvati.

NIKOLA ROŽIĆ.

TKO SE GOSPI PREPORUČI, OD SEBE GA NE ODLUČI

Poznala sam lično kapetana K. i njegovu gospođu. Jednoga dana pošla sam sa gospođom da pregledamo novi veliki parobrod, na kojemu je njezin suprug bio komandantom. Kad smo ušli u sobu kapetanovu začudih se, vidjevši gdje poviše njegova kreveta visi slika Majke Božje, Gospe od Milosrđa, urešena morskim draguljima. Obazrem se na gospođu i rečem: »No gospodin kapetan je pobožan! Vidi, kako on ima lijepu sliku Majke Božje!« Gospođa mi tada reče, da on duguje život Gospi od Milosrđa. Ona da ga je spasila jednom u moru od očite smrti. »Kako to«, — rečem, — »pričajte mi gospodo«. I gospođa mi ispriča ovo:

»Kad je moj muž bio još mladi kapetan, jednom se dogodio slučaj, da je neki putnik pao u more. Da li slučajno, ili se sam bacio, to ne zna nitko. Moj muž još onda nije bio oženjen. Ništa ne misleći, skoči u more sa parobroda, da spasi ovoga čovjeka. Ali slučaj je htio, da nitko nije vidio ni jednog ni drugog. Parobrod je proslijedio svoj put, a oni ostali oba u moru. Kad je vidio moj muž, da neće spasiti ni sebe, pusti ovoga u more, i on se poče boriti s valovima. Ali snaga ga ostavi i on se prepusti smrti. Moj muž uvijek kaže, da je onaj čas osjetio, kao da ga netko drži i on je plovio po moru bez svoje snage i nikako se nije mogao utopiti. Ali kako je imao na parobrodu jednoga maloga crnca, koji ga je služio i koji mu je nosio kavu, pa ako ga nebi našao u sobi, on bi trčao po parobrodu, da ga traži. Tako je i ovaj put učinio. I kad ga nije nigdje našao, uzbunio je cijelu posadu. Kada su se uvjerili, da ga doista nema, okrenuli su parobrod natrag, misleći da je ostao na kraju. I tako naiđu na njega u moru. Spasio se sigurno čudom. Baš taj dan zavjetovala ga njegova majka Majci Božjoj i poslala mu u pismu ovu sliku, na kojoj piše: »Danas sam Te, sine moj, zavjetovala Majci Božjoj! Nemoj je zaboraviti; neće ni ona Tebe!« Od toga dana on čuva ovu sliku i uvijek joj se moli. Kaže, da je to očita istina, e ga je samo Gospa spasila. I ja sam također obećala pokloniti Majci Božjoj lijepi dar iz zahvalnosti!«

Nije me, dragi prijatelji, nimalo iznenadilo ovo, jer znam, da je to istina, i ja sam kušala Gospinu pomoć. Zato želim, da se svi naši Hrvati, a i svi narodi, stave pod okrilje ove moguće Majke Božje i Naše.

M. G. M.

SRETAN USKRS!

»Uskrsnuo je, kako je rekao, Aleluja!« (Liturg. molitva).

Nakon smrti uskrsnuće
Ufanje je ljudskog stvora;
Nakon dana teških patnja
Danak slave doći mora.

Dan je ovo Uskrsnuća,
Što ga Gospod za nas stvara,
Dan je ovo, po kom vjere
Rajska vrata svim otvara.

To je vjera, to je nada,
Što nam blaži žića muku,
Lakši čini zemni život,
Cijelom svijetu, svakom puku.

Nek veseljem zato pune
Naše duše budu sada,
Nek pred vjerom ovom svetom
Strah i sumnja svaka pada.

Bez te vjere, koju razum
Rado prima, jer je prava;
Bez te vjere, koju srce
Rado voli, jer je zdrava,

Neka čelo puno briga,
Čovjek digne sada k Bogu,
Jer s oružjem vjere svete,
Svladat sile sve se mogu,

Glup bi bio život ljudski,
Svijet bi bio pravi pako;
Svud bi očaj crni vlado,
Sve bi išlo naopako.

Koje žele da nam škode,
Koje truju život ljudi.
Slatka vjera Uskrsnuća,
Nek svih na nov život budi.

Tu nam vjeru milu, svetu,
Što nas čeka u buduće,
Divno tvrdi, povrh svega,
Isusovo Uskrsnuće.

U to ime, neka bude
Uskrsnuće dan ljubavi,
Nek u miru i u slozi,
Svatko ovaj danak slavi.

ANTE BELANIĆ.

»U različnim molitvama koje se korisno upravljaju Bogorodici Djevici naročito i poglavito mjesto zauzima Krunica Marijina, i nema među Kristovim vjernicima nikoga koji to ne bi znao. Ovaj obracaz moljenja kojemu neki daju ime »Psaltir Djevičin« ili »Časoslov Evanđelja i kršćanskoga života« Naš Prethodnik, sretne uspomene Leon XIII. ovako krepko opisuje i uvelike preporučava: »Divot-vijenac savit iz evangeoskog hvalospjeva u koji se umetne molitva Gospodnja, udružen sa činom razmatranja, najkrasnija vrsta molitve i nada sve plodonosna baš za postignuće besmrtnog života«. Da je tome tako, jasno se razabire iz samih cvjetova od kojih je sapletena ova otajstvena Kruna. Tä, koje će se moći pronaći zgodnije i božanstvenije molitve? Prva je zacijelo ona koju je sam naš Otkupitelj, kad ga učenici zamoliše: »Uči nas moliti« izrekao iz svojih usta. Zaista, ova presveta molitva, ne samo da ima u vidu, koliko o nama ovisi, slavu Božju nego se i stara za sve potrebe našeg tijela i duše. Uistinu, kako bi se moglo dogoditi, da nam Vječni Otac, umoljen riječima svojega vlastitoga sina, ne bi priskočio u pomoć?«

Enciklika Pija XI. o presv. Krunici.)

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Važna izjava zagrebačkog nadbiskupa. Prošlog je mjeseca zagrebački nadbiskup i hrvatski metropolita dao slijedeću izjavu, koja je pobudila osobit interes: »Povodom posljednjih dogadjaja u vezi s konkordatom ,koji su javnosti dobro poznati, zamolili su me odlični katolici, da im dopustim održavanje prosvjednih skupština, na kojima bi cijelo pitanje konkordata bilo stavljeno u pravo svijetlo. Ja razumijem njihovo nezadovoljstvo, nagomilano tijekom posljednjih dvadeset godina, u kojima je katolička crkva u kraljevini Jugoslaviji morala podnijeti mnoge neprilike. Znam i to, da bi na tim prosvjednim skupštinama hrvatski katolici svi kao jedan zasvjedočili još jače svoju ljubav i potpunu privrženost katoličkoj Crkvi i njezinom vrhovnom poglavaru Sv. Ocu. Ali ja ipak ne želim, da se te prosvjedne skupštine održavaju. Cijelom je naime svijetu jasno, na čijoj strani leži krivnja, što je došlo do nezapamćenih huškanja proti katoličke Crkve i konkordata. Kraj toga je već i cjelokupni katolički Episkopat rekao prigodom posljednjeg zasjedanja biskupskih konferencija, što misli o ravnopravnosti katolika u kraljevini Jugoslaviji i o kampanji prótiv konkordata. Zato držim, da nije vrijeme za prosvjedne skupštine. Zahvaljujući svima svojim vjernicima za izraze ljubavi i revnosti za povrijeđena prava te opravdane ogorčenosti protiv onih, koji ih gaze, molim ih da uvijek budu u svim pitanjima, koja se tiču Crkve povezani sa svojim crkvenim poglavarstvom duhom molitve i discipline. Tada se ne ćemo trebati plašiti nikakvog huškanja, laži ni mržnje, koja se diže protiv katoličke Crkve. Tako spremni izvojevat ćemo konačno slobodu i ravnopravnost katoličke Crkve u Jugoslaviji.«

Spomenik biskupu Buconjiću. Za siromašni hercegovački narod je veoma mnogo učinio nekadašnji biskup mostarski fra Paško Buconjić. Da mu se taj narod poslije smrti bar nekako zahvali i oduži, odlučio je da ispred crkve biskupovog rodnog mjesta Drinovaca, koju je pokojni biskup od svojih vlastitih skromnih sredstava sagradio, podigne spomenik, koji će trajno govoriti o njihovom velikom sinu i narodnoj zahvalnosti prema njemu.

Novi predsjednik biskupskih konferencija. Smrću nadbiskupa i metropolite dra Bauera ostalo je ispražnjeno mjesto predsjednika naših biskupskih konferencija. Na to je mjesto Sveta Stolica imenovala nedavno zagrebačkoga nadbiskupa i metropolita hrvatske crkvene provincije dra Alojzija Stepinca.

Ubijen predsjednik Katoličke Akcije. Katolička Akcija u Kini se od nekoliko vremena veoma lijepo razvija. To je osobito utješno za zemlju, gdje su katolici još uvijek tako neznatna manjina. Duša cijele te akcije bio je njezin predsjednik Lo-Pa-Hong. Međutim pred kratko vrijeme stigla je vijest, da je on od Japanaca ubijen.

Kip Krista kralja na otoku Sjevernog Ledenog Mora. U Sjevernom Ledenom Moru ima otok King, na kojemu stanuju Eskimi, među kojima već trideset i pet godina dušobrižnički djeluje isusovac Benjamin Lafontune. On je uspio sve tamošnje Eskime obratiti na katoličku vjeru. Nedavno mu se je ispunila vruća želja: podigao je naime na jednoj visini nad otokom i blagoslovio kip Krista Kralja.

Obraćenje na katoličku vjeru anglikanske liječnice redovnice. Engleskinja Miss Glatworthy, koja je studirala medicinu u Londonu, djelovala je kao liječnica sedam godina u Južnoj Africi u Tanganiki. Postala je kasnije upraviteljica engleske misionarske bolnice u glavnom gradu crnačke republike Liberije, u Monroviji. U to je vrijeme i sama postala anglikanska redovnica. Međutim tu nije našla mir svojoj duši, i ona je sada prešla na katoličku vjeru i postala katoličkom redovnicom.

Dirljivo obraćenje oca preko sina. Pred nekoliko godina stupio je bio u dominikanski red protiv očeve volje sin jednog poznatog pariškog liječnika. Otac ga je odmah radi toga protjerao iz svoje kuće i dao ga razbaštiniti. Međutim pred kratko vrijeme desio se je jedan zanimiv slučaj. Taj je naime liječnik bio u pohodima kod nekog svog prijatelja. Obojica su slušala radio i odjednom gost prepozna na radiju glas svoga sina, koji je držao predavanje upravo o plemenitosti redovničkog života. Odmah iza toga pisao je taj otac svomu sinu, sada dominikanskom patru, pružio mu zatim ruku pomirnicu i sam se izjavio obraćenikom i vjernikom.

Statistika vjerskih prelaza u Njemačkoj. Ovih nekoliko zadnjih godina jako se mijenja godišnje stanje stupanja u katoličku crkvu dotično otpada od nje u Njemačkoj. To najbolje dokazuje, kako je sada tamo nestalna i kolebljiva situacija i kako je teško dati prognozu za budućnost. Statistika, koju je za godinu 1936 i ranije sastavio dr. Mohnen, bila bi ova: Od god. 1931 do 1934 jako je pao broj istupa iz Crkve, da iza toga opet visoko poskoči. U god. 1931 zabilježen je 57.781 istup iz katoličke Crkve, god. 1932 bilo ih je 54.480; 1933: 31.987; 1934: 26.376; 1935: 34.347 i 1936: 46.427. Broj povrataka u katoličku Crkvu popeo se je od 5698 u godini 1931 na 13.407 u godini 1933. Tako je opet počeo padati. God. 1936 bilo je samo 5010 povrataka u Crkvu. Svakako tu vidimo razorni utjecaj savremene borbe protiv katolicizma u Njemačkoj. Doista, to su većinom slabići, koje je prva oluja otpuhnula, ali svakako svi se moramo moliti da se skrate dani progona Crkve u današnjoj Njemačkoj.

Francuska Akademija nagradila dva francuska svećenika. Kako je poznato uz nagrade za znanost i umjetnost Francuska Akademija dijeli također nagrade za socijalni i karitativni rad. Prošle su godine bila odlikovana tim nagradama dva francuska svećenika, i to redemptorist o. Bégin i svjetovni svećenik župnik Jourdan. Prvi već 35 godina djelu je u Varšavi kao dušobrižnik jedne bolnice, osnovavši usto u tome gradu pučku kuhinju, dječja obdaništa i druge karitativne ustanove, a drugi boraveći na malom otoku Chansey u blizini normandijske obale, u pravom smislu sav se žrtvuje za tamošnje mornare i ribare, kojima je i dušobrižnik i liječnik i učitelj i savjetnik. A takvih požrtvovnih socijalnih radnika svećenika ima po cijelom svijetu bezbroj!

Redovnici dominikanci sastavljači japansko-španjolskih rječnika. Profesor dominikanske univerze u Manili na Filipinama, o. Calvo O. P., izdao je s potporom japanskog ministarstva veliki japansko-španjolski rječnik, pisan latinicom. Prvi jap.-šp. rječnik izišao je već pred 300 godina (god. 1630.), a sastavio ga je upravo dominikanac o. Eskvivel.

Službeno glasilo Nadbratovštine presv. Sakramenta. U Rimu je počeo nedavno izlaziti u dominikanskom samostanu S. Maria sopra Minerva euharistijski časopis »Il SS. Sacramento«, koji će otsada biti službenim glasilom Nadbratovštine presv. Sakramenta. Bratovština je presv. Sakramenta bila utemeljena god. 1538. od O. Tome Stella, člana dominikanskog samostana S. M. sopra Minerva, a potvrdio ju je Papa Pavao III bulom od 30. studenoga 1539. Sveti je Otac Pio XI udijelio novom časopisu svoj apostolski blagoslov.

Poslanik Sjedinjenih Država u Londonu katolik. Prvi je to put u povijesti Američkih Sjedinjenih Država da je na važno mjesto poslanika u Londonu došao katolik. Na to je naime mjesto došao katolik G. Kennedy. On je inače pripadnik ugledne američke obitelji, a usto je poznat kao dobar prijatelj predsjednika Roosevelta.

Ukidanje katoličkih blagdana u Njemačkoj. Kao daljnji primjer sustavne borbe, koja se vodi u Njemačkoj protiv Katoličke Crkve može da posluži nedavna naredba njemačke vlade, kojom je naređeno da se katolički blagdani Bogojavljenja, sv. Petra i Pavla te Prečistog Začeća nemaju smatrati kao praznički dani ni za škole ni za nadleštva.

Obnova litavske dominikanske provincije. Litavska dominikanska provincija bila je utemeljena g. 1642., ali je prestala g. 1835., kad su Rusi prognali iz Litve sve redovnike. Posljednji litavski dominikanac, O. Melhior Gorokis, umro je g. 1900. Napokon je g. 1932. ova dominikanska provincija opet obnovljena na čelu sa sadašnjim generalnim vikarom O. Paulukasom. Provincija sada imade: 6 svećenika, jednog novaka (u novicijatu u Americi), 7 braće pomoćnika i 3 klerika, koji studiraju na dominikanskom bogoslovskom sveučilištu u Saulchoiru (Belgija).

KRUNIČARSKI ŽIVOT

KRUNIČARSKA MATINEJA U ZAGREBU PRIGODOM PAPINA DANA

Već od nekoliko godina zagrebački kruničari koji se okupljaju oko Svetišta presv. Krunice u Maksimiru održavaju matineju prigodom Papinog dana. Ta je matineja bila i ove godine održana u ime kruničarske Središnjice, koja predstavlja sve kruničare i u Zagrebu i širom cijele lijepe naše domovine. Obilan program, a još više ljubav koju svi kruničari goje prema Zajedničkom Ocu kršćanstva, dovukla je iza svečane sv. Mise u Kažotićevu Dvoranu veliki broj kruničara i ostalih vjernika, tako da je dvorana bila dupkom puna.

Sve točke bogatog programa bile su odlično izvedene. U njima je sudjelovalo dijelom samo kruničarsko članstvo iz Maksimira, a dijelom prijatelji iz ostaloga Zagreba, koji se tako rado svake godine odazivlju da uveličaju ovu kruničarsku proslavu. Napose tu treba istaći Ćirilo-Metodov hor, koji je kao što svake godine, tako i ove izveo više točaka crkvene istočne muzike. O umjetničkoj visini ovog zbora suvišno je govoriti. Ono je takvo da predstavlja skoro vrhunac svake moguće izvedbe. Sva se je dakle publika sa jednakim zanosom prepuštala zvuku tih melodija da ju ponesu visoko u carstvo najplemenitijih doživljaja i užitaka.

A treba također posebno istaći govor prof. Petra Grkca. On je naime u svom govoru tako znalački dao sintezu života i rada Pape Pija XI, da je taj govor mnogima otkrio tolike nepoznate stranice u životu velikog Pape. Iako je naime predavač uglavnom išao za tim, da prikaže sadašnjeg Svetog Oca u odnošaju prema Hrvatima, kojima je on uvijek bio najbolji i najkorisniji prijatelj, zaštitnik i tješitelj, taj je govor ipak bio najbolja apologija Pape i papinstva. Napose se još učeni predavač osvrnuo na jednu od zadnjih, ali možda od najsvjetlijih stranica djelovanja Pija XI, koja je mila svakom katoličkom vjerniku, a ponajvećma dakako svakom kruničaru. To je nedavna papina enciklika o presv. Krunici. U pravo je naime vrijeme time papa rekao pravu riječ, pozvavši cijelo kršćanstvo na vojnu molitve presv. Krunice, da nam ovim sudbonosnim vremenima, kao

uvijek u teškim časovima u prošlosti po Krunici dođe spas. Time je uz papu Lava XIII također Pio XI zadobio časni naslov »Kruničarski papa«.

Kao uvijek, i ovaj je put s matineje bio poslan preko Apostolske Nuncijature u Beogradu Svetom Ocu slijedeći brzojav:

TVOJEMU POZIVU, SVETI OČE, DA PRIGRLIMO KRUNICU KAO ZALOG SPASA POSRED UZBURKANOG MORA MODERNOG BEZBOŠTVA, SPREMNO SE ODAZIVAJU SVA TVOJA VJERNA KRUNIČARSKA DJECA, KOJA UZ PROŠNJU OČINSKOG BLAGOSLOVA KLIČU PRIGODOM SVEČANE MATINEJE U TVOJU POČAST: BOG ČUVAO I ŠTITIO KORMILARA KRISTOVE CRKVE!

Ispunjeni najboljim dojmovima raziđoše se učesnici ove matineje noseći nadasve u srcu pojačanju spremnost da se stave u službu Kristova namjesnika i njegove Crkve.

Na gore citirani brzojav upućen Svetom Ocu stigao je nedavno preko Apostolske Nuncijature u Beogradu slijedeći odgovor, upravljen Prioru dominikanskog samostana u Zagrebu:

APOSTOLSKA NUNCIJATURA BEOGRAD BR. 20689 — BEOGRAD, DNE 19 OŽUKA 1938

MNOGOPOŠTOVANI OČE,

UVELIKE JE UZRADOVALA SVETOG OCA VRUĆA ODANOST, LJUBAV I VJERNOST K APOSTOLSKOJ STOLICI, ŠTO SU IH ZAGREBAČKA KRUNIČARSKA DRUŠTVA IZRAZILA BRZOJAVOM PRIGODOM OBLJETNICE KRUNIDBE ISTOGA VRHOVNOG SVEĆENIKA.

SVETI OTAC DOK PRERADO PRIMA ČESTITKE I ŽELJE, PODJELJUJE SVIM ČLANOVIMA APOSTOLSKI BLAGOSLOV KAO ZALOG NEBESKIH DAROVA.

PO NJEGOVOM TI NALOGU PIŠEM MOLEĆI TE DA DADEŠ DO ZNANJA ONIMA KOJIH SE TIČE. MOLI ZA MENE, TE OSTAJEM

PREODANI
SVEĆ. PAVAO BERTOLI
TAJNIK NUNCIJATURE

MNOGOPOŠT. OCU
PRIORU R. P.
ZAGREB

Ovaj srdačni odgovor Svetog Oca, popraćen s dragocjenim očinskim blagoslovom, sigurno će neizmjerno razveseliti sve kruničare diljem cijele hrvatske domovine. I mi dok ga objavljujemo upozorujemo ujedno sve naše kruničarske članove da se svagdano sve više zagrijavaju u ljubavi prema »Slatkom Kristu na zemlji«, te da se u toj ljubavi ne dadu ni od koga natkriliti.

IZ SREDIŠNJEG KRUNIČARSKOG VODSTVA

1. UPOZORENJE KRUNIČARSKIM DRUŠTVIMA. Prema § 9. novog kruničarskog pravilnika osim proslave Papinog dana uvodi se od ove godine i proslava Kruničarskog dana, i to prigodom t. zv. pompejskog kruničarskog proštenja u prvu nedjelju i za 8. svibnja našto se već unaprijed upozoravaju naša kruničarska društva. Budući da ove godine pada spomenuto proštenje baš u nedjelju 8. svibnja, obavit će se proslava Kruničarskog dana u istu nedjelju. Toga dana imaju svi kruničari i kruničarke zajednički pristupiti svetim sakramentima ispovijedi i prčesti. Dalje, istog dana neka kruničarska društva imadu svoj sastanak s predavanjem ili govorom o kruničarstvu a po mogućnosti neka se i izvede i veća društvena priredba s prigodnim točkama. Preporuča se upravama kruničarskih društava da tog dana povedu sabirnu akciju kod svog članstva u korist gradnje hrvatskog narodnog svetišta Kraljice presv. Krunice u Zagrebu. Svaki kruničar i kruničarka neka tom prigodo mpokloni najmanje 1 dinar. To nije tako teška žrtva.

2. SLANJE IZVJEŠTAJA O DRUŠTVENOM RADU. Već smo nekoliko puta upravili poziv našim društvima da jave središnjem kruničarskom vodstvu o svojim prilikama i radu, ali većina ih se drži nijemo, kao da ih i nema. A poznato nam je s druge strane, da su neka naša društva agilna i izgledna, pa zašto se onda ne javljaju na tolika moljakanja? Mi ne tražimo bez razloga vijesti od njih, jer kad bi drugi vidjeli i znali za njihov rad, onda bi se i oni u njih ugledali. Izvještaji neka se šalju na Središnje kruničarsko vodstvo, Zagreb, Kažotićev trg 4.

NAŠI DOPISI

KARLOVAC-KAMENSKO. — **Život kruničarske Bratovštine.** Naša Bratovština presv. Krunice od dana do dana, Bogu hvala, živе sve boljim i revnijim kruničarskim životom. Od kada imamo naš novi krasni kruničarski barjak, od tada kad da datira novo doba u povijesti naše Bratovštine. Svi su kruničari sretni što su pod zaštitom tako moguće Majke, uvjereni da će tako lako uspjeti da sačuvaju netaknutu svoju katoličku vjeru i sve lijepe katoličke i hrvatske tradicije, jer je naš narod u svoj svojoj povijesti bio privezan uz svoju vjeru i Crkvu, kao moguće

Veliki i mali kruničari u Karlovcu-Kamenskom

nijedan drugi narod. U molitvi Krunice još kao da najbolje prednjače mali kruničari, koji svojim prstićima rado prebiru zrnca krunice. I kad se to nauče kao djeca, od toga svetog običaja ne će sigurno odstupiti niti kada dorastu. A i svi odrasli kao da se natječu tko će biti u svojim kruničarskim dužnostima revniji. Napose su velika naša utjeha odrasli muževi kruničari, koji se nalaze u našem društvu, jer oni kao temelj obitelji svojim dobrim i vrijednim držanjem najbolje djeluju na svoju okolinu. Nadamo se da se žar kruničarski kod nas ne samo ne će umanjiti nego da će se on sve više razgovarati. I kad budemo o tome izvješćivali u našem dragom glasniku »Gospine Krunice«, to ćemo učiniti u želji da se po našoj domovini što više prošire kruničarska društva, da se svi što korisnije utječemo Bogu molitvom presv. Krunice, da nam još po njoj dođe i vječna i vremenita sreća.

K.

ŽUPA SOPJE. — **Duhovne vježbe.** Kod svete rane Mise prošle godine bile su duhovne vježbe križarima našim mladićima, a sada pred Božić križaricama našim djevojkama. Kad smo vidjeli i mi društvo Katoličkih Žena kako je to lijepo i korisno za spasenje duša naših pa smo zaželjele da to bude i kod nas i molile smo našeg veleč. župnika Ivana Žinića. Naš revni i brižni duhovnik udovoljio je našoj

želji i pozvao nam preč. oca dominikanca Luju Matijaca. 27. I. sa svetom misom započele su duhovne vježbe. Sastanci su održani u dvorani. Počimaju molitvom, a onda slijedi propovijed. Otac propovjednik mnogo nam je primjera stavljao pred oči, te su nam prodirale njegove riječi do u dna srca. Mi smo ga sve oduševljeno slušale i divile se njegovoj propovijedi i upoznale svaka svoju manu te smo se svih 50 članica i ispovijedile i dostojno pristupile k stolu Gospodnjem. Hvala preč. ocu za ove lijepe riječi! Neka mu dragi Bog plati a nas sve njegov sveti blagoslov prati. a hvala i našem veleč. župniku koji se uvijek trudi za spas duša naših. Još nam je jedno preč. otac ostavio a to je ono što nam je najmilije ustanovio je Bratovštinu presv. Krunice. I dosad se je molila kod nas sveta Krunica, ali se nije skoro ni znalo za nas, makar je velki broj Kruničarki u Sopju. Tako je ona mala iskrica, koja je samo pomalo tinjala, sada kad je i to doba došlo, planula u jedan veliki požar, a to je požar ljubav prama Kraljici presvete Krunice. **Jana Brezovčan.**

ŽUPA PLJEŠIVICA. — Kruničarski razvitak. U našoj župi osnovano je društvo žive Krunice, od sedam kita. Članovi redovito primaju sv. Pričest. Naše je društvo iz sela Reka-Gornja hodočastilo pješice u Mariju Bistricu 2. kolovoza prošle godine, u veoma lijepom broju, da zahvali Mariji na primljenoj milosti, te da joj se preporuče za budući život. Drugo javno kruničarsko hodočašće, imali smo pod novim kruničarskim barjakom, u selo Malunje, prigodom posvete kapelice »Kraljice Presvete Krunice«, u župi Sv. Jana. Tu su članovi sudjelovali korporativno, što im služi na diku i ponos njima, i cijeloj župi. Nastojanje je naših članova, da šire katoličku štampu, kao Kalendar Gosp. Krunice, glasnik »Gosp. Krunicu« i t. d. Naročito smo zadovoljni sa Kanednarom Gosp. Krunice, kojega hoćemo u ovoj godini još više proširiti.

Naše kruničarsko društvo prisustvuje pod svojim barjakom, svakoj procesiji u župi. Najbolji i najrevniji naši članovi su u selu Reka-Gornja i Kanovdol i Reka-Doljnja, župa Jaska, koji se upravo natječu u pobožnosti i primanju svetih sakramenata.

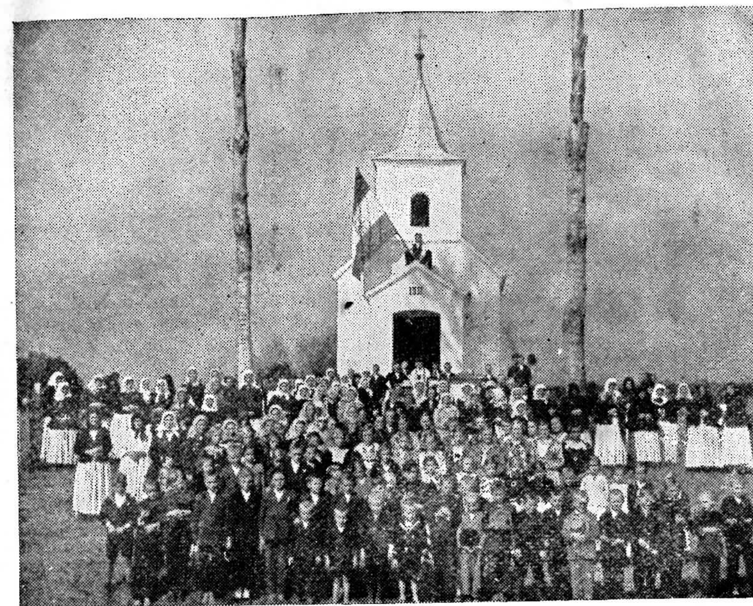
Uviđamo zlo koje se širi među našim narodom, zato smo čvrsti i nepopustljivi u obrani vjere i naših vjerskih ideala. Uzimamo si Mariju za zaštitnicu, da nas čuva i brani, od neprijatelja naše katoličke vjere, koji nastoje da nam oduzmu taj amanet iz srca i duše. A znademo dobro, da čovjek, kada mu se oduzme vjera, izgubi poštenje i dušu, i sposoban je za sve zlo, samo ništa dobro. Stoga molimo Nebesku majku, »Kraljicu Presvete Krunice«, da nas očuva toga zla. Marijo! Potkrijepi nas u našoj molitvi, da strpljivo snosimo križ, kojeg nam šalje naš Isus Krist; da pod tim križem stobom Marijo, stupamo do zadnjega časa života našega! Marijo! Kraljice Sv. Krunice! pod tvoju moćnu zaštitu stavljamo naše društvo i cijelu župu.

Agata Petek, kruničarka.

LONJA. — Svete misije. Čitala sam u našem omiljelom glasniku »Gospina Krunica« opis misija u susjednim župama Gušću i Kratečkom. Ne ćemo ni mi biti zadnji, te ćemo i mi svime očitovati što se zbivalo i u našoj župi Lonji za vrijeme svetih misija.

Oci misionari došli su k nama iz župe Kratečko, jer je ona odmah prva po redu. Dočekali smo ih pred crkvom sa našim dobrim župnikom Antunom Ortolani u tri sata po podne uz veliko naše veselje i radost, te slavljenje zvona. Odmah iza toga slijedio je uvod misionara u crkvu, saziv Duha Svetoga, te velečasni gospodin župnik predao im je vlast nad čitavom župom, a napokon jedan od otaca izrekao je pobudnu propovijed, te nas pozvao da dolazimo svagdano i u jutro i po podne na propovijed.

I mi smo dolazili kroz osam dana, to jest od 21. do 28. prosinca (1937.) i slušali pomljivo propovijedi. Oci misionari govorili su neustrašivo, iskreno protiv grdnoj psovki, krađi, mržnji, nemaru za crkvu, za službu Božju, a osobito protiv najvišeg zla, koje ovdje vlada a to je bijela kuga. Istinito su rekli, da smo mi ubojice svoga hrvatskoga naroda, jer ga mlade žene pokopavaju ubijajući same sebe i u svojoj utrobi djecu. Još su istinitije rekli da ispražnjuju nebo otimajući djeci bez svetoga krštenja lijepi raj. Svima su istinu govorili, i mi smo svi bez razlike imali što nositi sa sobom kući vraćajući se sa propovijedi.

Kruničari u Lonji ispred crkve.

Da bude plod svetih misija stalan oci misionari su ustanovili Bratovštinu svete Krunice, najbolji lijek protiv psovke, najbolji poticaj da nosimo svoj križ, pa i onaj, koji je Bog nama ženama stavio na leđa: »U bolima rađati ćeš djecu svoju«.

Za sama tri dana svetih misa upisalo se 160 u Bratovštinu, a to slijedi i sada, pa je broj narastao na 216 dok vam pišem.

Dao Bog da se naša župa obrati po svetoj Krunici!

Ruža O., kruničarka i ravnateljica.

OVOGODIŠNJE KRUNIČARSKO HODOČAŠĆE U LURD

Početkom listopada, kako je već najavljeno, polazi i ove godine Kruničarsko hodočašće u Lurd. Svi oni, koji reflektiraju da tamo hodočaste, dobit će pravovremeno sve potrebite informacije u našem glasniku. Međutim već sada svakoga na to upozorujemo radi toga da svi mogu na to na vrijeme misliti.

PRILOG:

*Zrno do zrna pogača,
Kamen po kamen polača.*

Nar. poslovica.

Nastoj da svaka ruka, koja pobožno prebire krunicu, daruje samo jedan dinar mjesečno, pak ćemo već slijedeće godine podići u bijelom Zagrebu velebni hram Majci Božjoj presv. Krunice.

ŠTOVATELJIMA KRALJICE PRESV. KRUNICE.

Cijenjeni štovatelji! Kako vidite i sami, naša akcija malo po malo napreduje. Istina je, ne kroči gigantskim korakom već se pomiče sitnim korakom malena djeteta. Na vama je pak poraditi oko toga kako da bude išla bržim korakom e da što prije dođe do svoga cilja. Oduševite i druge e da i oni nešto doprinesu za ovako uzvišenu svrhu. Nastojte, da svaki onaj koji moli presv. Krunicu u ovoj »Marijinoj godini« pošalje jedan dinar za gradnju njezina Svetišta. Dao dragi Bog po zagovoru Kraljice presv. Krunice da Vašom suradnjom i požrtvovnošću te velikim i sitnim doprinosima pobožne Marijine djece akcija za gradnju našeg Svetišta u ovoj godini bude tako plodna, da možemo što prije podignuti »Kruničarsko Svetište« u bijelom gradu Zagrebu.

Pripominjemo, da imademo blokove od 1 i 2 dinara, koje rado šaljemo onima koji ih zatraže da mogu među svojim prijateljima i znancima raspačavati e da tako svak nešto doprinese na čast Kraljice presv. Krunice. One pak koji dobiju blokove lijepo molimo da nam po mogućnosti pošalju i imena darovatelja e da ih možemo upisati u knjigu dobrotvora Svetišta. Mi ćemo ih ovdje upisati u knjizi dobrotvora Svetišta, a Bl. Dj. Marija će ih upisati, nadamo se u knjizi vječnog života.

Samostan Dominikanaca i Odbor za gradnju.

DAROVI ZA GRADNJU SVETIŠTA KRALJICE PRESV. KRUNICE U ZAGREBU

Din. 300.— Vjekoslava Marija Starčić, um. učiteljica za sebe i za svoju pokojnu rodbinu Anu Bedenković, Tomu Farkaš, Katicu Kestz, sav rod i rodbinu Starčić.

Din. 200.— Wilhelm Josipa, Vinkovci.

Din. 100.— Šarac Ana, Mostar.

Din. 50.— Don Vjekoslav Bilota.

Din. 40.— Brovet Ljubica, Čabar.

Din. 30.— Marta Trstenjak; Vj. Marija Sedlar.

Din. 20.— Slavo Guberina, student prava, Antun Babić, Sabina Dolovski, Anica Kraut, učiteljica, Anka Buček, Obitelj Janoušek.

Din. 14.— Sečak Stjepan.

Din. 10.— Plivelić Julka, Ogulin.

Din. 5.— Salmić Josipa.

Din. 50.— sakupio od raznih osoba Juraj Čop.

Din. 116.— sakupila od raznih osoba Ema Nikolić.

Din. 151.— sakupio od raznih osoba Antun Palčak i to od: N. N. 10, Erne Matuić 10, Kovač Mihael 10, Koluc Marija 10, Draženović Katica 10, Petrinjak Franjo 10, obitelj Vukušić 10, Jelka Grboci 5, od raznih 76.

Din. 515.— sakupio Antun Belešić i to od: Dr. Alojzije Stepinac 150, Dr. Dragutin Hren 150, Dr. Milan Beluhan 30, Mila Hangi 30, Braća Novaković 60, Zora Belešić 15, Ana Padjen 15, Katica Rožman 15, Matej Vitković 15, Irena Prelogović 10, Katarina Matijević 10, Terezija Bratoljić 10.

Pripominjemo da je gospođa Vasić darovala 300 dinara, a ne kako je bilo pogrešno javljeno 200 din.

Prijatelju »Gospine Krunice«, tvoj ti glasnik dolazi svaki mjesec kao stari znanac da ti govori o najljepšoj pobožnosti prema nebeskoj Kraljici, a što si ti učinio za taj glasnik?

Da li redovito i na vrijeme šalješ pretplatu?
Koliko si novih pretplatnika našao?
Da li u svojoj okolini daješ glasnik na čitanje?

Sjećaš li se glasnika od vremena do vremena barem sitnijim darom?

IZDANJA NAKLADE »ISTINA«

Š. Jurkić: **Bl. Imelda Lambertini,** dominikanka, zaštitnica prve sv. Pričesti — bogato opremljena knjiga, najljepši dar prvopričesnicima .	D 10
S. Košutić: **Sluga Vječne Mudrosti** — Život najvećeg njemačkog mistika, bl. Henrika Suzona. Otmjen sadržaj i oprema	D 16
Dr. O. H. Bošković O. P.: **Problem spoznaje,** stručno filozofsko djelo, 8°, strana 246 . . .	D 50
F. Drane O. P.: **Duh Dominikanskoga Reda,** osvijetljen i prikazan primjerima iz života njegovih svetaca i blaženika, strana 236	D 40
Dr. O. H. Bošković O. P.: **Albert Veliki, život novog sveca** Dominikanskog Reda	D 15
Djela Sv. Terezije od Isusa (preveo dr. Fr. Binički), vrlo zgodan priručnik za duhovna razmatranja. Djelo ima tri sveska, a svakom je cijena s poštarinom	D 43
Š. Jurkić: **Sv. Katarina Sijenska**	D 15
Romano Guardini: **Sveti znakovi**	D 5
Dr. V. Mut: **Naprijed sa križem**	D 8
J. Maritain: **Anđeoski Naučitelj**	D 25
M. Gillet O. P.: **Tendencije današnje intelektualne omladine**	D 3

Opaska: Poštarina ide na račun naručitelja.

Uprava Dominikanske naklade »ISTINA«

Zagreb-Maksimir, Kažotićev trg 4.

Tiskara Braće Kralj, Zagreb.